

06/05/2019

Καταδικασμένοι να είναι αθάνατοι

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς

Οἱ ἄνθρωποι κατεδίκασαν τόν Θεόν εἰς θάνατον. Ὁ Θεός ὅμως διά τῆς Ἀναστάσεώς Του “καταδικάζει” τούς ἀνθρώπους εἰς ἀθανασίαν. Διά τά κτυπήματα τούς ἀνταποδίδει τούς ἐναγκαλισμούς. Διά τās ὕβρεις τās εὐλογίας. Διά τόν θάνατον τήν ἀθανασίαν. Ποτέ δέν ἔδειξαν οἱ ἄνθρωποι τόσον μῖσος πρός τόν Θεόν, ὅσον ὅταν Τόν ἐσταύρωσαν. Καί ποτέ δέν ἔδειξεν ὁ Θεός τόσην ἀγάπην πρός τούς ἀνθρώπους, ὅσην ὅταν ἀνέστη. Οἱ ἄνθρωποι ἤθελαν νά καταστήσουν τόν Θεόν θνητόν, ἀλλ’ ὁ Θεός διά τῆς Ἀναστάσεώς Του κατέστησε τούς ἀνθρώπους ἀθανάτους. Ἀνέστη ὁ σταυρωθεὶς Θεός καί ἀπέκτεινε τόν θάνατον. Ὁ θάνατος οὐκ ἔστι πλέον. Ἡ ἀθανασία κατέκλυσε τόν ἄνθρωπον καί ὅλους τούς κόσμους του.

Διά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ὠδηγήθη τελεσιδίκως εἰς τήν ὁδόν τῆς ἀθανασίας, καί ἔγινε φοβερὰ καί δι’ αὐτόν τόν θάνατον. Διότι πρό τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὁ θάνατος ἦτο φοβερὸς διά τόν ἄνθρωπον, ἀπὸ δέ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου γίνεται ὁ ἄνθρωπος φοβερὸς διά τόν θάνατον. Ἐάν ζῇ διά τῆς πίστεως εἰς τόν Ἀναστάντα Θεάνθρωπον ὁ ἄνθρωπος, ζῇ ὑπεράνω τοῦ θανάτου. Καθίσταται ἀπρόσβλητος καί ἀπὸ τόν θάνατον. Ὁ θάνατος μετατρέπεται εἰς «ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ»: «Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; ποῦ σου, ἄδη, τό νῆκος;» (πρβλ. Α΄ Κορ. 15, 55-56). Οὕτως, ὅταν ὁ ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος ἀποθνήσκη, ἀφήνει ἀπλῶς τό ἔνδυμα τοῦ σώματός του διά νά τό ἐνδυθῇ ἐκ νέου κατὰ τήν ἡμέραν τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Μέχρι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ ὁ θάνατος ἦτο ἡ δευτέρα φύσις τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πρώτη ἦτο ἡ ζωή, καί ὁ θάνατος ἡ δευτέρα. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε συνηθίσει τόν θάνατον ὡς κάτι τό φυσικόν. Ἀλλά μέ τήν Ἀνάστασιν Του ὁ Κύριος ἥλλαξε τά πάντα: ἡ ἀθανασία ἔγινεν ἡ δευτέρα φύσις τοῦ ἀνθρώπου, ἔγινε κάτι τό φυσικόν εἰς τόν ἄνθρωπον, καί τό ἀφύσικον κατέστη ὁ θάνατος. Ὅπως μέχρι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἦτο φυσικόν εἰς τούς ἀνθρώπους τό νά εἶναι θνητοί, οὕτω μετὰ τήν ἀνάστασιν ἔγινε φυσική δι’ αὐτούς ἡ ἀθανασία.

Διά τῆς ἁμαρτίας ὁ ἄνθρωπος κατέστη θνητός καί πεπερασμένος. Διά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου γίνεται ἀθάνατος καί αἰώνιος. Εἰς αὐτό δέ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ δύναμις καί τό κράτος καί ἡ παντοδυναμία τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως. Καί διά τοῦτο ἄνευ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ δέν θά ὑπῆρχε καὶ ὁ Χριστιανισμός. Μεταξύ τῶν θαυμάτων ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι τό μεγαλύτερον θαῦμα. Ὅλα τά ἄλλα θαύματα πηγάζουν ἀπὸ αὐτό καί συνοψίζονται εἰς αὐτό. Ἐξ αὐτοῦ ἐκπηγάζουν καί ἡ πίστις καί ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐλπίς καί ἡ προσευχή καί ἡ θεοσέβεια. Οἱ δραπεταὶ μαθηταί, αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἔφυγαν μακράν ἀπὸ τόν Ἰησοῦν ὅταν ἀπέθνησκειν, ἐπιστρέφουν πρός Αὐτόν ὅταν ἀνέστη. Καί ὁ Ρωμαῖος ἐκατόνταρχος ὅταν εἶδε τόν Χριστόν νά ἀνίσταται ἐκ τοῦ τάφου, τόν ὡμολόγησεν ὡς Υἱόν τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τόν ἴδιον τρόπον καί ὅλοι οἱ πρῶτοι Χριστιανοί ἔγιναν

Χριστιανοί, διότι ανέστη ὁ Χριστός, διότι ἐνίκησε τόν θάνατον. Αὐτό εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον οὐδεμία ἄλλη θρησκεία ἔχει. αὐτό εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον κατά τρόπον μοναδικόν καί ἀναμφισβήτητον δεικνύει καί ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός καί Κύριος εἰς ὅλους τούς ὁρατούς καί ἀοράτους κόσμους.

Χάρις εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, χάρις εἰς τήν νίκην ἐπὶ τοῦ θανάτου οἱ ἄνθρωποι ἐγίνοντο καί γίνονται καί θά γίνονται πάντοτε Χριστιανοί. Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ δέν εἶναι ἄλλο τι παρά ἱστορία ἐνός καί μοναδικοῦ θαύματος τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, τό ὁποῖον συνεχίζεται διαρκῶς εἰς ὅλας τάς καρδίας τῶν Χριστιανῶν ἀπό ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπό ἔτους εἰς ἔτος, ἀπό αἰῶνος εἰς αἰῶνα μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται ἀληθῶς ὄχι ὅταν τόν φέρῃ εἰς τόν κόσμον ἡ μητέρα του, ἀλλ' ὅταν πιστεύσῃ εἰς τόν Ἀναστάντα Σωτῆρα Χριστόν, διότι τότε γεννᾶται εἰς τήν ἀθάνατον καί αἰωνίαν ζωήν, ἐνῶ ἡ μητέρα γεννᾷ τό παιδί της πρὸς θάνατον, διὰ τόν τάφον. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μήτηρ πάντων ἡμῶν, πάντων τῶν Χριστιανῶν, ἡ μήτηρ τῶν ἀθανάτων. Διὰ τῆς πίστεως εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, γεννᾶται ἐκ νέου ὁ ἄνθρωπος, γεννᾶται διὰ τήν αἰωνιότητα.

– Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! Παρατηρεῖ ὁ σκεπτικιστής. Καί ὁ Ἀναστάς Θεάνθρωπος ἀπαντᾷ: «Πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι» (πρβλ. Μάρκ. 9, 23). Καί ὁ πιστεύων εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μέ ὅλην τήν καρδίαν, μέ ὅλην τήν ψυχὴν, μέ ὅλον τό εἶναι του ζηῇ κατά τό Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου Ἰησοῦ.

Ἡ πίστις μας εἶναι ἡ νίκη διὰ τῆς ὁποίας νικῶμεν τόν θάνατον, ἡ πίστις δηλαδή εἰς τόν Ἀναστάντα Κύριον. «Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον;» «Τό δέ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία» (Α' Κορ. 15, 55-56). Διὰ τῆς ἀναστάσεώς Του ὁ Κύριος «ἤμβλυσε τοῦ θανάτου τό κέντρον». Ὁ θάνατος εἶναι ὁ ὄφισ, ἡ δέ ἁμαρτία εἶναι τό κεντρί του. Διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος ἐκχέει τό δηλητήριον εἰς τήν ψυχὴν καί τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Ὅσον περισσοτέρας ἁμαρτίας ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τόσον περισσότερα εἶναι τά κέντρα διὰ τῶν ὁποίων ἐκχέει ὁ θάνατος τό δηλητήριόν του εἰς αὐτόν.

Ὅταν ἡ σφήκα κεντρίσῃ τόν ἄνθρωπον, καταβάλλει οὗτος κάθε δυνατὴν προσπάθειαν διὰ νὰ ἐκβάλῃ τό κεντρί ἀπὸ τό σῶμα του. Ὅταν δέ τόν κεντρίσῃ ἡ ἁμαρτία – τό κέντρον αὐτοῦ τοῦ θανάτου – τί πρέπει νὰ κάμῃ; – Πρέπει μέ τήν πίστιν καί προσευχὴν νὰ ἐπικαλεσθῇ τόν Ἀναστάντα Σωτῆρα Χριστόν, διὰ νὰ ἐκβάλῃ Αὐτός τό κεντρί τοῦ θανάτου ἀπὸ τήν ψυχὴν του. Καί Αὐτός ὡς πολυεύσπλαγχνος θά τό κάμῃ, διότι εἶναι Θεός τοῦ Ἐλέους καί τῆς Ἀγάπης. Ὅταν

πολλάι σφῆκαι πέσουν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν τραυματίσουν πολὺ μέ τὰ κέντρα τους, τότε ὁ ἄνθρωπος δηλητηριάζεται καὶ ἀποθνήσκει. Τό αὐτό γίνεται καὶ μέ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅταν τὴν τραυματίσουν τὰ πολλὰ κέντρα τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν. Ἀποθνήσκει οὗτος θάνατον πού δέν ἔχει ἀνάστασιν.

Νικῶν διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν ἁμαρτίαν μέσα του ὁ ἄνθρωπος νικᾷ τὸν θάνατον. Ἐάν περάσῃ μία ἡμέρα καὶ σύ δέν ἔχῃς νικήσῃ οὔτε μίαν ἁμαρτίαν σου, γνώρισε ὅτι ἔγινες περισσότερο θνητός. Ἐάν ὅμως νικήσῃς μίαν ἢ δύο ἢ τρεῖς ἁμαρτίας σου, ἔγινες πῶς νέος μέ τὴν νεότητά ἢ ὁποία δέν γηράσκει, τὴν ἀθάνατον καὶ αἰωνίαν! Ἄς μὴ τό λησμονῶμεν ποτέ: τό νά πιστεύῃ κανεῖς εἰς τὸν Ἀναστάντα Χριστόν, τοῦτο σημαίνει νά ἀγωνίζεται διαρκῶς τὸν ἄγῶνα ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας, τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ θανάτου.

Τό ὅτι ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ἀληθῶς εἰς τὸν Ἀναστάντα Κύριον τό ἀποδεικνύει μέ τό νά ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν. καὶ ἐάν μὲν ἀγωνίζεται, πρέπει νά γνωρίζῃ ὅτι ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν αἰωνίαν ζωὴν. Ἐάν ὅμως δέν ἀγωνίζεται, τότε εἶναι ματαία ἡ πίστις του! Διότι, ἐάν ἡ πίστις τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἀγὼν διὰ τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν αἰωνιότητα, τότε τί εἶναι; Ἐάν μέ τὴν εἰς Χριστόν πίστιν δέν φθάνῃ κανεῖς εἰς τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ θανάτου νίκην, τότε πρὸς τί ἡ πίστις ἡμῶν; Ἐάν ὁ Χριστός δέν ἀνέστη, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ θάνατος δέν ἔχουν νικηθῇ. Ἐάν δέ δέν ἔχουν αὐτά τὰ δύο νικηθῇ, τότε διὰ τί νά πιστεύῃ κανεῖς εἰς τὸν Χριστόν; Ἐκεῖνος ὅμως ὁ ὁποῖος διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Ἀναστάντα Χριστόν ἀγωνίζεται ἐναντίον κάθε ἁμαρτίας του, αὐτός ἐνισχύει βαθμιαίως ἐν ἑαυτῷ τὴν αἴσθησιν ὅτι ὁ Κύριος ὄντως ἀνέστη, ὄντως ἠμβλυνε τό κέντρον τοῦ θανάτου, ὄντως ἐνίκησε τὸν θάνατον εἰς ὅλα τὰ μέτωπα μάχης.

Ἡ ἁμαρτία βαθμιαίως σμικρύνει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν πλησιάζει πρὸς τὸν θάνατον, τὴν μεταβάλλει ἀπὸ ἀθανάτου εἰς θνητὴν, ἀπὸ ἀφθάρτου καὶ ἀπεράντου εἰς φθαρτὴν καὶ εἰς πεπερασμένην. Ὅσον περισσότερο ἁμαρτίας ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τόσον περισσότερο εἶναι θνητός. Καὶ ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ἀθάνατον, εἶναι φανερόν ὅτι εὐρίσκεται ὅλος βυθισμένος εἰς τὰς ἁμαρτίας, εἰς σκέψεις μυωπικάς, εἰς αἰσθήματα νεκρωμένα. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι μία κλῆσις εἰς τὸν μέχρι ἐσχάτης ἀναπνοῆς ἀγὼνα ἐναντίον τοῦ θανάτου, μέχρι δηλαδή τῆς τελικῆς νίκης ἐπ’ αὐτοῦ. Κάθε ἁμαρτία ἀποτελεῖ μίαν ὑποχώρησιν, κάθε πάθος μίαν προδοσίαν, κάθε κακία μίαν ἥτταν.

Δέν πρέπει νά διερωτᾶται κανεῖς διατί καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἀποθνήσκουν τὸν σωματικόν θάνατον. Τοῦτο γίνεται, διότι ὁ θάνατος τοῦ σώματος εἶναι μία σπορά. Σπείρεται σῶμα θνητόν, λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (πρβλ. Α’ Κορ. 15, 42 ἐξ.), καὶ βλαστάνει, αὐξάνει καὶ γίνεται ἀθάνατον. Ὅπως ὁ σπειρόμενος σπόρος, οὕτω καὶ

τό σῶμα διαλύεται, διά νά τό ζωοποιήσῃ καί τελειοποιήσῃ τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐάν ὁ Κύριος Ἰησοῦς δέν εἶχεν ἀναστήσῃ τό σῶμα, τί ὄφελος θά εἶχε τοῦτο ἀπό Αὐτόν; Οὗτος δέν θά εἶχε σώσει ὁλόκληρον τόν ἄνθρωπον. Ἐάν δέν ἀνέστησε τό σῶμα, τότε διά τί ἐσαρκώθῃ, διά τί ἀνέλαβε τό σῶμα, ἀφοῦ δέν τοῦ ἔδωσε τίποτε ἀπό τήν Θεότητά Του;1

Ἐάν ὁ Χριστός δέν ἀνέστη, διά τί τότε νά πιστεύῃ κανεῖς εἰς Αὐτόν; Ὁμολογῶ εἰλικρινῶς, ὅτι ἐγώ οὐδέποτε θά ἐπίστευον εἰς τόν Χριστόν, ἐάν δέν εἶχεν ἀναστή καί δέν εἶχε νικήσῃ τόν θάνατον, τόν μεγαλύτερον ἐχθρόν μας. Ἀλλ' ὁ Χριστός ἀνέστη καί ἐδώρησεν εἰς ἡμᾶς τήν ἀθανασίαν. Ἄνευ αὐτῆς τῆς ἀληθείας, ὁ κόσμος μας εἶναι μόνον μία χαώδης ἔκθεσις ἀπεχθῶν ἀνοησιῶν. Μόνον μέ τήν ἔνδοξον Ἀνάστασιν Του ὁ θαυμαστός Κύριος καί Θεός μας, μᾶς ἠλευθέρωσεν ἀπό τό παράλογον καί τήν ἀπελπισίαν. Διότι χωρίς τήν Ἀνάστασιν δέν ὑπάρχει οὔτε εἰς τόν οὐρανόν οὔτε ὑπό τόν οὐρανόν τίποτε πιά παράλογον ἀπό τόν κόσμον αὐτόν. οὔτε μεγαλυτέρα ἀπελπισία ἀπό τήν ζωήν αὐτήν, δίχως ἀθανασίαν. Δι' αὐτό εἰς ὅλους τούς κόσμους δέν ὑπάρχει περισσότερο δυστυχισμένη ὑπαρξις ἀπό τόν ἄνθρωπον, πού δέν πιστεύει εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν (πρβλ. Α' Κορ. 15, 19). «Καλόν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος» (Ματθ. 26, 24).

Εἰς τόν ἀνθρώπινον κόσμον μας ὁ θάνατος εἶναι τό μεγαλύτερον βάσανον καί ἡ πιό φρικιαστική ἀπανθρωπία. Ἡ ἀπελευθέρωσις ἀπό αὐτό τό βάσανον καί ἀπό αὐτήν τήν ἀπανθρωπίαν εἶναι ἀκριβῶς ἡ σωτηρία. Τοιαύτην σωτηρίαν ἐδώρησεν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος μόνον ὁ Νικητής τοῦ θανάτου – ὁ Ἀναστάς Θεάνθρωπος. Διά τῆς ἀναστάσεώς Του Αὐτός μᾶς ἀπεκάλυψεν ὅλον τό μυστήριον τῆς σωτηρίας μας. Σωτηρία σημαίνει τό νά ἐξασφαλισθῇ διά τό σῶμα καί τήν ψυχὴν ἀθανασία καί αἰωνία ζωή. Πῶς δέ κατορθώνεται τοῦτο; Μόνον διά τῆς θεανθρωπίνης ζωῆς, τῆς νέας ζωῆς τῆς ἐν τῷ Ἀναστάντι καί διά τόν Ἀναστάντα Χριστόν!

Δι' ἡμᾶς τούς Χριστιανούς ἡ ζωὴ αὐτὴ ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι σχολεῖον, εἰς τό ὁποῖον μανθάνομεν πῶς νά ἐξασφαλίσωμεν τήν ἀθανασίαν καί τήν αἰωνίαν ζωήν. Διότι τί ὄφελος ἔχομεν ἀπό αὐτήν τήν ζωήν, ἐάν μέ αὐτήν δέν ἡμποροῦμεν νά ἀποκτήσωμεν τήν αἰωνίαν; Ἀλλά, διά νά ἀναστηθῇ μετὰ τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρωπος, πρέπει πρῶτον νά συναποθάνῃ μετ' Αὐτοῦ καί νά ζήσῃ τήν ζωήν τοῦ Χριστοῦ ὡς ἰδικήν του. Ἐάν κάμῃ τοῦτο, τότε τήν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως θά ἡμπορέσῃ μετὰ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου νά εἰπῇ: «Χθὲς συνεσταυρούμην Χριστῷ, σήμερον συνδοξάζομαι. χθὲς συνενεκρούμην, ζωοποιοῦμαι σήμερον. χθὲς συνεθαπτόμην, σήμερον συνεγείρομαι»2.

Εἰς τέσσαρας μόνον λέξεις συγκεφαλαιοῦνται καί τά τέσσαρα Εὐαγγέλια τοῦ Χριστοῦ: Χριστός Ἀνέστη!

- Άληθῶς Ἀνέστη!... Εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν εὐρίσκεται ἀπὸ ἑνα Εὐαγγέλιον, καὶ εἰς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια εὐρίσκεται ὅλον τό νόημα ὅλων τῶν κόσμων τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων. Καὶ ὅταν ὅλα τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅλαι αἱ σκέψεις του συγκεντρωθοῦν εἰς τὴν βροντὴν τοῦ πασχαλινοῦ αὐτοῦ χαιρετισμοῦ: «Χριστὸς Ἀνέστη!», τότε ἡ χαρὰ τῆς ἀθανασίας σείει ὅλα τὰ ὄντα, καὶ αὐτὰ ἐν ἀγαλλιάσει ἀπαντοῦν, ἐπιβεβαιοῦνται τό πασχαλινόν θαῦμα: «Ἀληθῶς Ἀνέστη!»

Ναί, ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος! καὶ μάρτυς τούτου εἶσαι ἐσύ, μάρτυς ἐγώ, μάρτυς κάθε Χριστιανός, ἀρχίζοντες ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους μέχρι καὶ τῆς Δευτέρας Παρουσίας. Διότι μόνον ἡ δύναμις τοῦ Ἀναστάντος Θεανθρώπου Χριστοῦ ἠδυνήθη νὰ δώσῃ, - καὶ συνεχῶς δίδει καὶ συνεχῶς θὰ δίδῃ - τὴν δύναμιν εἰς κάθε Χριστιανόν - ἀπὸ τὸν πρῶτον μέχρι τὸν τελευταῖον - νὰ νικήσῃ πᾶν τό θνητόν καὶ αὐτόν τοῦτον τὸν θάνατον. Πᾶν τό ἁμαρτωλόν καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἁμαρτίαν. Πᾶν τό δαιμονικόν καὶ αὐτόν τοῦτον τὸν διάβολον. Διότι μόνον μέ τὴν Ἀνάστασίν Του ὁ Κύριος, κατὰ τὸν πιό πειστικόν τρόπον, ἔδειξε καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ζωὴ Του εἶναι Αἰωνία Ζωή, ἡ ἀλήθειά Του εἶναι Αἰωνία Ἀλήθεια, ἡ ἀγάπη Του Αἰωνία Ἀγάπη, ἡ ἀγαθότης Του Αἰωνία Ἀγαθότης, ἡ χαρὰ Του Αἰωνία Χαρὰ. Καὶ ἐπίσης ἔδειξε καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ δίδει Αὐτός, κατὰ τὴν ἀπαράμιλλον φιλανθρωπίαν Του, εἰς κάθε Χριστιανόν εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς.

Πρὸς τούτοις, δέν ὑπάρχει ἑνα γεγονός ὅχι μόνον εἰς τό Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ οὔτε εἰς ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τό ὅποῖον νὰ εἶναι μεμαρτυρημένον κατὰ τρόπον τόσον δυνατόν, τόσον ἀπρόσβλητον, τόσον ἀναντίρρητον, ὅσον ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Ἀναμφιβόλως, ὁ Χριστιανισμός εἰς ὅλην του τὴν ἱστορικὴν πραγματικότητα, τὴν ἱστορικὴν του δύναμιν καὶ παντοδυναμίαν, θεμελιοῦται ἐπὶ τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἐπὶ τῆς αἰωνίως ζώσης Ὑποστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Καὶ περὶ τούτου μαρτυρεῖ ὅλη ἡ μακραίων καὶ πάντοτε θαυματουργικὴ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Διότι ἂν ὑπάρχῃ ἑνα γεγονός εἰς τό ὅποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ συνοψισθοῦν ὅλα τὰ γεγονότα, ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ γενικῶς ὀλοκλήρου τοῦ Χριστιανισμοῦ, τό γεγονός τοῦτο θὰ ἦτο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Ἐπίσης, ἂν ὑπάρχῃ μία ἀλήθεια εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύναντο νὰ συνοψισθοῦν ὅλαι αἱ Εὐαγγελικαὶ ἀλήθειαι, ἡ ἀλήθεια αὕτη θὰ ἦτο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀκόμη, ἐάν ὑπάρχῃ μία πραγματικότης εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύναντο νὰ συνοψισθοῦν ὅλαι αἱ Καινοδιαθηκικαὶ πραγματικότητες, ἡ πραγματικότης αὕτη θὰ ἦτο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τέλος, ἂν ὑπάρχῃ ἑνα Εὐαγγελικόν θαῦμα εἰς τό ὅποῖον θὰ ἠδύναντο νὰ συνοψισθοῦν ὅλα τὰ Καινοδιαθηκικά θαύματα, τότε τό θαῦμα τοῦτο θὰ ἦτο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Διότι μόνον ἐν τῷ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ,

ἀναδεικνύεται θαυμασίως σαφές καί τό πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ καί τό ἔργον Του. Μόνον ἐν τῇ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ λαμβάνουν τήν πλήρη ἐξήγησίν των ὅλα τά θαύματα τοῦ Χριστοῦ, ὅλαι αἱ ἀλήθειαι Του, ὅλα τά λόγια Του, ὅλα τά γεγονότα τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Μέχρι τῆς Ἀναστάσεώς Του ὁ Κύριος ἐδίδασκε περί τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀλλά μετά τήν Ἀνάστασίν Του ἔδειξεν ὅτι ὁ ἴδιος ὄντως εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή. Μέχρι τῆς Ἀναστάσεώς Του ἐδίδασκε περί τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ἀλλά μέ τήν Ἀνάστασίν Του ἔδειξεν ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι πράγματι ἡ Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Μέχρι τῆς Ἀναστάσεώς Του ἐδίδασκεν ὅτι ἡ πίστις εἰς Αὐτόν μεταφέρει ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν, ἀλλά μέ τήν Ἀνάστασίν Του ἔδειξεν ὅτι ὁ ἴδιος ἐνίκησε τόν θάνατον καί ἐξησφάλισε τοιουτοτρόπως εἰς τούς τεθνατωμένους ἀνθρώπους τήν μετάβασιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν Ἀνάστασιν. Ναί, ναί, ναί: ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν Ἀνάστασίν Του ἔδειξε καί ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός, ὁ μόνος ἀληθινός Θεάνθρωπος εἰς ὅλους τούς ἀνθρωπίνους κόσμους.

Καί κάτι ἀκόμη: ἄνευ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου δέν δύναται νά ἐξηγηθῇ οὔτε ἡ ἀποστολικότης τῶν Ἀποστόλων, οὔτε τό μαρτύριον τῶν Μαρτύρων οὔτε ἡ ὁμολογία τῶν Ὁμολογητῶν οὔτε ἡ ἀγιότης τῶν Ἀγίων οὔτε ἡ ἀσκητικότης τῶν Ἀσκητῶν οὔτε ἡ θαυματουργικότης τῶν Θαυματουργῶν οὔτε ἡ πίστις τῶν πιστευόντων οὔτε ἡ ἀγάπη τῶν ἀγαπώντων οὔτε ἡ ἐλπίς τῶν ἐλπίζόντων οὔτε ἡ νηστεία τῶν νηστευόντων οὔτε ἡ προσευχή τῶν προσευχομένων οὔτε ἡ πραότης τῶν πράων οὔτε ἡ μετάνοια τῶν μετανοούντων οὔτε ἡ εὐσπλαγχνία τῶν εὐσπλάγχων οὔτε οἰαδήποτε χριστιανική ἀρετή ἢ ἄσκησις.

Ἐάν ὁ Κύριος δέν εἶχεν ἀναστῇ καί ὡς Ἀναστάς δέν εἶχε γεμίσει τούς μαθητάς Του μέ τήν ζωοποιόν δύναμιν καί τήν θαυματουργικήν σοφίαν, ποῖος θά ἠδύνατο αὐτούς τούς φοβισμένους καί δραπετάς νά τούς συγκεντρώσῃ καί νά τούς δώσῃ τό θάρρος καί τήν δύναμιν καί τήν σοφίαν διὰ νά ἠμπορέσουν τόσον ἄφοβα καί μέ τόσῃν δύναμιν καί σοφίαν νά κηρύττουν καί νά ὁμολογοῦν τόν Ἀναστάντα Κύριον καί νά πηγαίνουν μέ τόσῃν χαράν εἰς τόν θάνατον δι' Αὐτόν; Καί ἂν ὁ Ἀναστάς Σωτήρ δέν τούς εἶχε γεμίσει μέ τήν θείαν δύναμίν Του καί σοφίαν, πῶς θά ἠμποροῦσαν νά ἀνάψουν μέσα εἰς τόν κόσμον τήν ἄσβεστον πυρκαϊάν τῆς Καινοδιαθηκικῆς πίστεως αὐτοί οἱ ἀπλοῖκοί ἀγράμματοι, ἀμαθεῖς καί πτωχοί ἄνθρωποι;

Ἐάν ἡ Χριστιανική πίστις δέν ἦτο ἡ πίστις τοῦ Ἀναστάντος καί κατά συνέπειαν τοῦ αἰωνίως ζῶντος καί ζωοποιούντος Κυρίου, ποῖος θά ἠδύνατο νά ἐμπνεύσῃ τούς Μάρτυρας εἰς τόν ἄθλον τοῦ μαρτυρίου, καί τούς Ὁμολογητάς εἰς τόν ἄθλον τῆς ὁμολογίας, καί τούς Ἀσκητάς εἰς τόν ἄθλον τῆς ἀσκήσεως, καί τούς Ἀναργύρους εἰς τόν ἄθλον τῆς ἀναργυρίας, καί τούς Νηστευτάς εἰς τόν ἄθλον τῆς νηστείας

καί ἐγκρατείας, καί ὁποιονδήποτε Χριστιανόν εἰς ὁποιονδήποτε Εὐαγγελικόν ἄθλον;

Ὅλα αὐτά εἶναι λοιπόν ἀληθινά καί πραγματικά καί δι' ἐμέ καί διά σέ καί διά κάθε ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν. Διότι ὁ θαυμαστός καί γλυκύτατος Κύριος Ἰησοῦς, ὁ Ἀναστάς Θεάνθρωπος, εἶναι ἡ μόνη Ὑπαρξις ὑπό τόν οὐρανόν μέ τήν ὁποίαν δύναται ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ εἰς τήν γῆν νά νικήσῃ καί τόν θάνατον καί τήν ἁμαρτίαν καί τόν διάβολον, καί νά καταστῇ μακάριος καί ἀθάνατος, συμμετοχος εἰς τήν Αἰωνίαν Βασιλείαν τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ... Διά τοῦτο, διά τήν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν ὁ Ἀναστάς Κύριος εἶναι τά πάντα ἐν πᾶσιν εἰς ὅλους τούς κόσμους: ὅ,τι τό Ὡραῖον, τό Καλόν, τό Ἀληθές, τό Προσφιλές, τό Χαρμόσυνον, τό Θεῖον, τό Σοφόν, τό Αἰώνιον. Αὐτός εἶναι ὅλη ἡ Ἀγάπη μας, ὅλη ἡ Ἀλήθειά μας ὅλη ἡ Χαρά μας, ὅλον τό Ἀγαθόν μας ὅλη ἡ Ζωή μας, ἡ Αἰωνία Ζωή εἰς ὅλας τάς θείας αἰωνιότητας καί ἀπεραντοσύνας.

– Διά τοῦτο καί πάλιν, καί πολλάκις, καί ἀναρίθμητες φορές: Χριστός Ἀνέστη!

Ὑποσημειώσεις:

1. Πρβλ. ἱ. Χρυσοστόμου, εἰς Α' Κορ. ὁμ. 39, 2. PG 61, 334: «Εἰ δ' οὐκ ἐγείρονται (τά σώματα), διά τί ἠγέρθη ὁ Χριστός; διά τί ἦλθε; διά τί σάρκα ἀνέλαβεν, εἰ μή ἔμελλεν ἀναστήσῃν σάρκα; οὐ γάρ ἐδεῖτο αὐτός, ἀλλά δι' ἡμᾶς».

2. Λόγος εἰς τό Πάσχα, PG 35, 397. Πρβλ. καί Κανών τοῦ Πάσχα, ὡδή γ'.

Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς

Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος, Ἐκδ. Ἀστήρ

Χρ. Ἐκδοσης: 1968

Εκ του ιστοτόπου Ιερού Ναού Αγίας Ζώνης Πατησίων www.agiazoni.gr